

2) Czy art. 4, 12, 114 i 169 Traktatu i art. 38 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z dyrektywą 93/13 i orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości dotyczącym wysokiego poziomu ochrony interesów konsumentów, jak również obowiązek zapewnienia pełnej skuteczności dyrektyw i zasady równoważności i skuteczności, należy interpretować w ten sposób, że za właściwy miejscowo do rozpoznania powództwa o zaniechanie stosowania nieuczciwych warunków należy uznać sąd miejsca siedziby tego stowarzyszenia, nie zaś sąd miejsca siedziby pozwanego, jeżeli powództwo zostało wytoczone w obronie zbiorowych lub jednostkowych interesów konsumentów i użytkowników przez stowarzyszenie konsumentów o ograniczonym zasięgu terytorialnym, niestowarzyszone i niezrzeszone w federacji z innymi stowarzyszeniami, z nieznacznym budżetem i nieznaczną liczbą członków?

(¹) z dnia 5 kwietnia 1993 r., Dz.U. L 95, S. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 14 września 2012 r. — Wikom Elektrik GmbH przeciwko VG Media Gesellschaft zur Verwertung der Urheber- und Leistungsschutzrechte mbH

(Sprawa C-416/12)

(2012/C 379/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Wikom Elektrik GmbH

Strona pozwana: VG Media Gesellschaft zur Verwertung der Urheber- und Leistungsschutzrechte mbH

Pytanie prejudycjalne

Czy pojęcie publicznego udostępniania w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE (¹) obejmuje kablową retransmisję utworu nadawanego drogą radiowo-telewizyjną, jeśli oryginalna transmisja może zostać odebrana w strefie objętej zasięgiem emisji także bezprzewodowo, utwór jest retransmitowany do posiadaczy odbiorników, którzy odbierają program indywidualnie lub w gronie prywatnym bądź rodzinnym, a retransmisja dokonywana jest w celach zarobkowych przez inną organizację nadawczą niż ta, która go nadała pierwotnie?

(¹) Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 10 lipca 2012 r. w sprawie T-135/11 Clorox przeciwko OHIM — Industrias Alen (Cloralex), wniesione w dniu 17 września 2012 r. przez Industrias Alen SA de CV

(Sprawa C-422/12 P)

(2012/C 379/24)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Industrias Alen SA de CV (przedstawiciel: adwokat A. Padiál Martínez)

Druga strona postępowania: The Clorox Company i Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu (czwarta izba) z dnia 10 lipca 2012 r. w sprawie T-135/11;
- potwierdzenie decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 16 grudnia 2010 r. i w konsekwencji oddalenie sprzeciwu wniesionego przez THE CLOROX COMPANY;
- obciążenie THE CLOROX COMPANY kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 (¹) z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego z uwagi na:

- błędne przeprowadzenie przez Sąd porównania między oznaczeniami CLOROX i CLORALEX;
- błędną ocenę przez Sąd prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd;
- istnienie obecnie w rejestrze OHIM terminu CLOR w odniesieniu do klas 3 i 5;
- porozumienia o jednoczesnym istnieniu zawarte przez strony w odniesieniu do znaków towarowych CLOROX/CLORALEX w innych krajach.

(¹) Dz.U. 1994, L 11, s. 1.